

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

КНИГОЗБІРНЯ
ПАМ'ЯТІ

КНИГОЗБІРНЯ
ПАМ'ЯТІ

КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

СТО СПОГАДІВ
ОДНОГО КОХАННЯ

ОЛЕКСАНДР
ЛУК'ЯНЕНКО

ПОЕТИЧНА СПОВІДЬ

ПОЛТАВА

2017

УДК 84(4УКР)6-5
ББК 821.161.2-1
Л84

Лук'яненко О. В.

Книгозбірня пам'яті: Сто спогадів одного кохання. Поетична сповідь [Текст] / Олександр Вікторович Лук'яненко. – Полтава: Видавництво “Сімон”, 2017. – 112 с.

ISBN 978-966-2989-59-5

До видання полтавського літератора увійшла твори інтимної лірики, у яких кохання постає в житті людей на тлі музики, літератури, театральної та художньої творчості. Для широкого кола поціновувачів художнього слова.

ISBN 978-966-2989-59-5

© Лук'яненко О. В., текст, 2017
© Домненко Т. В., ілюстрації, 2017
© Видавництво «Сімон», 2017

ТОБІ,
МОЯ
КРИНИЦЕ
СВІТЛИХ
СПОГАДІВ

* * *

**Спливли віки від благосного часу,
Коли на Капернаумських горбах
Христос довів: любов не має раси¹,
Аби за це гноїть у таборах.**

Ні ворога, ні ближнього – повіку
Нема в любові, – знається давно,
Хоч утекло в'юнких століть без ліку,
Як пив Самсон з Далілою вино².

Не зна любов про релігійні шори,
Про колір шкіри й непорушність меж.
У щасті Моїсея і Ціппори
Вона цвіла палкіше всіх пожеж³.

Забулося: любові й стать не знана,
Аби її судити, мов порок:
Тужив Давид над тілом Йонатана:
«Кохав тебе, щедріше всіх жінок!..»⁴

«Любов не заздрить... не бажа лихого...»⁵ –
Прості слова цих неминущих фраз
Забули ми на зламіві епохи,
Жаліючись: «Любов забула нас...»

¹ Лука 7:9

² Суддів 14

³ Вихід 2:18

⁴ 2 Самуїла, 1:26

⁵ 1 Коритян 13

* * *

Безвідрадні дощі

Стаккатіссімо грають у шибку.
В посмутнілій душі
Знов мережить баладу Шопен.
Й мимоволі вірші
Мого серця розраджують скрипку
На хиткім рубежі,
Де зарікся стояти здавен...

Небо різні путі
Підвело під одну аколаду.
У безкрилім бутті
Ключовим став іще один знак.
На його висоті
Чути сміху твого серенаду,
Що мені в самоті
Фа-мінорний лиша післясмак.

Скільки будуть іти
Два життя в висхідному легато?
Хто із двох – я чи ти –
Першим коду почує й коли?
Як, скажи, вберегти
Цю красу мелодійного ладу
Від гріха суєти,
У якому до того жили?

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Говори натхненно, не мовчи
В мороці принишклої кімнати,
Кришталевим сміхом піцикато
Неспокійну душу лоскочи.

Магія «Священної весни»
Повнить голоси уже і наші.
І розмови гамові пасажі
Так далеко відігнали сні...

Та виймає серце із грудей
Квінта недоречного питання,
За якою пауза до рання
Й тихих снів всегоїстий єлей.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ми у наших життях наче мить.
Хтось як пауза – довга й тривожна,
За якою очікувати можна,
Що оркестр чуттів заgrimить.

Ми у течії днів як момент.
Хтось мине й не відлунить ні разу.
А інакший прийде як прикраса,
Ніби гостро-ажурний мордент.

Хтось виснажує нас до основ,
І з такими прощаємось радо.
Ну а дрúгі, немов остинато,
В наші будні вертаються знов.

У реальностях кожного з нас
Ми усі – незбагненна фермата,
Край якої готові стояти
Лише Небом призначений час.

Та злічити на пальцях руки
Тих, хто в серце прийшов шляхом друга.
І дві долі течуть, наче фуга,
У секвенціях в довгі роки.

* * *

Обійми твої журавлині

Крадуть мою ніч по хвилині, –
От-от і зажевріє день...
Та звідки ж світанкові знати,
Що в темному лоні кімнати
Не прагнуть його одкровенень?

Там після буденного бігу
Скресають серця, – тоне крига
Із душ, що втомились у грі.
І в бронзову амфору ночі
Розмова тече mezza voce,
Допоки зорять ліхтарі.

Тремтливі гарячі долоні
Ледь чутно приласкують скроні,
В глісандо спускаючись вниз
Нестримно і так філігранно,
Що шепоту ніжне піано
Звучить, як жаги вокаліз...

Уже й засвітає потроху,
І дощ поливає дорогу,
І сіре щодення сичить...
Горнися ж до мене і, може,
У ранку, як ніч допоможе,
Вкрадемо ще одну мить...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Тримай мої сполохані долоні,
Бо серце вже несеться попід схил,
Литаврами відлунюючи в скроні,
Віднявши мову й кинувши без сил.

Скінчи за мене розпочату фразу,
Бо знаєш наперед, чому замовк,
Роз'ятрений мелодіями джазу
Й синкопами твоїх п'янкх думок.

Мовчи за мене. Говори за мене.
Сьогодні ми бринімо в унісон.
Бо двох життів звучання незбагненне
Під рясу ночі заховало сон.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Допоки млієш за снів заградою,
Таємне серце твоє розгадую,
Туманну душу твою розплутую –
До сходу сонця омиту рутою,
До опівночі барвінком хрещену,
Водночас грішну і нерозбещену...

Бог дарував їй всього сторицею:
Нестримно марить вона столицею
І плаче від сопілків гомонів
У пасторалях дитячих споминів;
Летить в майбутнє, натхненна мріями...
А вже за мить з кришталем під віями
Стиха у тузі, мов занехаяна,
Як спопеліла, що час прогаяно...

Допоки млієш під снів адажію,
У твою душу, як у вітраж, і я
Із темнотою досвітанківною
Все призираюсь і розмірковую,
Немов шукаю у ній очищення
Як від новітнього Благовіщення...

* * *

Без тебе неспокійно засинати...

Мені відчутна стала самота,
Бо навіть сну отишена соната
Розбурхані думки не огорта.

Без тебе став жалкішим холод зранку,

А ліжко – як пустеля без межі,
Якою шурхотить безперестанку
Позёмок решток споминів душі.

Без тебе небеса приземкуваті...

А серцю знову мріється про злет
Від дотиків у затишній кімнаті,
Коли воно зрина у флажолет.

Без тебе тріснув світ наполовину,

І розгубилась сила молитов,
І скнію, як нескінчена картина...
Візьми палітру – допиши любов.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ніч стогне у пурзі, як удова,
Що принесла усі печалі Богу...
А ти чомусь скупуюєш на слова,
Хоч голос видає твою тривогу.

У сизім молоці січневих хмар
Безповоротно потонули зорі...
Не гай думок в полоні у примар, –
Мовчання крає душу у мінорі.

Розхристані вітрами явори,
Померзлі, голіруч тримають небо...
Коли що є сказати, – говори,
Чекати, що «і так мине», не треба.

Ми ж не хотіли мати таємниць.
Кажи усе. Хто я, аби картати
Ці сповіді під свистом сніговиць?
У напівправді щастя не пізнати.

* * *

Розтушовані пастелі
Чорних тіней від свічі
Оksamитний саван стелі
Заплітають уночі.

Та ажурний візерунок
Затуманює мені
Погляд... подих... поцілунок...
Двох очей тремкі вогні...
Шовк духмяного волосся...
Легатіссімо торкань...
І у скронях стоголося
Від омріяних зізнань.

В напівтемряві кімнати
Блима стомлено кіно...
Стрілка міря циферблату
Прозаїчне полотно...
Ти не слухай її ходу, –
Не кради у нас хвилини,
Поки звабна насолода
Два світи єдна в один.

* * *

На спустілому розпутті
Ліхтарі, в чавун закуті,
Грають на асфальті.
Руки терпнуть від морозу,
А в душі – concerto grosso
В ре мінор Вівальді...

Небо тисне невблаганно
В контрфорси й аркбутани
Лип уздовж бульвару.
Між дерев у сніжній втомі
Бачу обриси знайомі,
Наче зблиск пульсару.

Ти підходиш: «Добрий вечір!» –
Щирий сміх, як у малечі,
І в очах жарини.
І луна concerto grosso,
Ніби й не було морозу
Жодної хвилини...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Не першу ніч приходять в мої сни
Твоїх розмов потаєна акустика,
Твого лица прадавня енкаустика –
Глибінь очей в серпанку таїни...
Чому вони бентежать мої сни?

Не перший раз тремтить моя рука,
До телефону незбагненно тягнеться,
Хоч навкруги густіє тиша-зрадниця,
І все лише за миті до дзвінка...
Чому його чека моя рука?

Не вперше вже, неначе без мети,
Не знаючи про час твого візиту, я
Йду до дверей і сам себе запитую:
«Чому я тут?..» – аж за порогом – ти.
Ні, однозначно все не без мети...

А ти лише смієшся кожен раз,
І тінь лягає на манливі вилиці:
«Невже тобі донині ще не віриться
У Те, що нагорі єднає нас?..»
І я тобі всміхаюсь кожен раз...

* * *

Колись на твоє запитання
Про те, на що схожі стосунки,
Я відповідь дав без вагання:
«На чаші солодкого трунку...

До першої стрічі – порожні,
Сухі, мов потріскані жбани,
Що довго несуть подорожні
У прощі по води Йордану.
Аж потім – у них по росиці
Збирають усе невідоме:
Зізнань шовковисті вервиці,
Бальзами сердечної втоми,
Ноктюрни прощань і розлуки,
Жаданих побачень репризи,
І смутку сухі стародруки,
І мрій акварельні ескізи...

А як назбирають до краю,
То мить розставання вже видко...»
Дивлюся, твій погляд питає:
«А наші наповняться швидко?..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Твоя душа, задивлена угору,
Для мене нез'ясовна таїна,
Що, як краса готичного собору,
Понад безликим містом вирина.

На вулицях, журні та невблаганні,
Течуть життя святих і потіпах...
А в ній велично грає на органі
Прелюдії і фуги сивий Бах.
За вікнами вітри сичать вужами,
Вивершують замети на путі...
А в ній цвітуть крихкими вітражами
Розпрочудесні мрії молоді.
У неї в самоті на верховині
Гаргульї переховують страхи.
Та сміху дзвін, як крила голубині,
Рятує від сум'яття і пихи.

Твоя душа, задивлена угору,
Стежки мої до себе верне знов.
І я іду у тінь твого собору,
Мов на святе причастя, на любов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Такий лапатий кружеляє сніг!..
Вершкова далина – і більш нічого!..
У білих ризах з маківки до ніг,
Каштани, мов святі побіля Бога.

Через замети в'ються навкоси
Чиїсь сліди тонкими ланцюжками...
Ходімо разом посеред краси
Блукатися новітніми стежками.

Дозволь мені з рукою у руці,
Душі з душею, долі побіч долі
Сховатись у січневім молоці
Від осуду, від заздрощів, юдолі...

Дивись, який лапатий сипле сніг!..
В нім ти і я. І зблизька вже нікого,
Мов сам Господь засіяв навідліг
Нам у життя незайману дорогу.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ти вогкими блищиш повіками, –
Їх воложить образи хміль...
Хочеш, буду твоїми ліками
І душевний втамую біль?

Хочеш, стануть тобі бальзамами
Поцілунків моїх меди,
Раз ховаєш думки за брамами
Від потаєної біди?

Напувайся терпкими зіллями
Милювання моїх долонь, –
І ядуче твоє безсилля ми
Притлумімо удвох либонь.

Аби затишок твій шматочками
Лютий холод тривоги не їв,
Зігривайся скоріш ковточками
Запахущих чаїв зі слів.

Не сиди у журбі над ріками,
Як Ізраїль між верб кущів!
Знай, я буду твоїми ліками.
Як не тілу, то хоч душі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

З-під неба сніг, як цвіт вишневий, сіється
На хитромудре плетиво доріг.
Та серцю у розлуці не весніється –
Марніє, наче кинутий обліг.

Воно дріма без тебе під туманами,
Нехрещене лелеками згори,
Потруєне пригáдками оманними,
У тузі потускніле без пори.

Збуди його весною свого голосу,
Засій його зерном доладних слів,
Дай прорости замріяному колосу
Під шепотом рясних чуттєвих злив.

Нехай цей сніг, як цвіт вишневий, сіється
На борозни остуджених доріг,
Та серце жде, що в нім розмай заспіється,
Коли ти знову ступиш на поріг.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Найголосніше серце стука в груди,
Немов у рейки швидкісний експрес,
Коли завмер в чеканні: а чи буде
За першим поцілунком жар імпрез?

Непояснимо найкоротші ночі
З дерев найшвидше струшують туман,
Коли душа розмарено тріпоче
Від дотиків і бажаних оман.

Найяскравіше сонце мє гуаші
На грішний світ із висоти небес,
Як двоє йдуть, неначе на пропаще,
Пліч-о-пліч. Без вагання. Без аскез.

Найбільший холод душу обпікає,
Аж біль сльозами лється через край,
Коли на фразу «Я тебе чекаю...»
Відповідають сухо: «Не чекай...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Я блукав дорогами
З відзимків в літа,
Битими порогами
Віявся в світах.
Серцю було ніколи
Буйно зацвісти,
Як свистіли віхоли
Смутку й марноти.

Аж в туманах осені,
Ніби айстри цвіт,
Із відливом просині
Двох очей магніт,
Непримітні погляди,
Зр́онені слова,
Сміху твого поклади –
Й серце ожива!..

«Обмаль в тебе часу є
За коханням йти!..» -
Скреготіли пазурі
Наспів самоти.
Та, мов Бог наказує,
Заклинаєш ти:
«Видибай же, Лазарю,
З пащі темноти!..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Як ми любили!.. Як же ми кохали!..
З граніту днів і мармуру смеркань
Різцями поцілунків висікали
Жагливі барельєфи милувань.

Як ми чекали стрічі таємничі!?
Аж поки ночі лик не попелів,
У душі, наче в тиглі ремісничі,
Лили ми бронзу полум'яних слів.

Як ми мовчали в сутінках!? – до дзвону,
До відгомону в нетрищах сердець,
Змурованих із римського бетону,
Щоб вічність не звела їх нанівець!

Як ми кохали!.. Як же ми любили!..
Поки зима дрімала у снігах,
Ми порцеляну пристрасті ліпили...
... А став коліс на глиняних ногах...

* * *

Пригадуєш, на буднім вернісажі
Ми віч-на віч залишились на мить –
На серці розпустились декупажі,
Ховаючи побиту часом мідь.
Незчулися, – медові акварелі
Лякливих мрій жадання зукраша,
Як хвилями у дві гранітні скелі
З грудей у груди стукала душа.
А далі ми по н́́чі пити ранок
Продовжили в обіймах забуття,
Й ажурні силуети витинанок
У нас в очах різьбили почуття...

Пригадуєш?... та звісно ж... як забути?..
Бо ми канонам йшли напереріз...
А нині я дивлюся без спокути
На тих чуттів нескінчений ескіз.
Бо так уже під зорями ведеться –
В коханні світ малюється душі.
З каламаря ж надщербленого серця
Карбуються мелодії й вірші.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Вечір. Дощ. І справ неволя –
Аж в очах рябить...
А на двох – лиш парасоля.
Що тепер робить?

Проведу тебе хоч трохи.
Миє дощ граніт.
І чим ближче до дороги,
Мріє в серці гніт.

Люди мружаться від вітру.
Тріпотять плащі.
І твій сміх луна з пюпітру
Мрійної душі.

Вже давно пуста зупинка.
Транспорту катма.
А розмови соломинка
Тягнеться сама.

Сипле дощ. І справ неволя...
І душа щемить...
І шуткує з нами доля
В цю медвяну мить.

* * *

Спасибі тобі за крила!
Посеред жовтневих злив
Любов небеса відкрила,
В які молитвами бив.

Спасибі за теплу зиму,
Коротку, мов грішні сни.
Кохання твоє озиме
Лишило в душі льони.

Спасибі за таємниці,
За сповіді віч-на-віч,
За те, що могло здійсниться,
Як мріялось в полуніч.

За усмішки і за сльози,
За батоги обмов...
Спасибі за метаморфози!
Спасибі за цю любов!

З тобою, а чи без тебе
У наших надій імлі,
Я знаю, злечу на небо
Уже й на однім крилі.

* * *

Три оксамитових троянди.

Зимовий вечір. Ти і я.
Двох доль розкриті фоліанти.
Розмов неквапна течія.
На білій стелі довгі тіні.
Свіча на восковій нозі.
Скупе екрану мерехтіння.
У втомі палі жалюзі.
Персти, зав'язлі у волоссі.
Погрузлі в поглядах думки.
Тіла, розхристані і босі...
Діла, потайні на віки...
А далі – менуєт світанку.
І три троянди. Я і ти...
Любов, не спита до останку...
І спогад, повний теплоти...

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

У цім коханні тісно від Шопена.
Він в нім говорить, грає і мовчить.
Таємних збігів музика шалена
Не дозволяє серцю відпочить.

У перший раз в непевному вітанні,
Як в мі мінорі відтужив прелюд,
Прощалися, – а очі, як в останнє,
Ловили сонце в річищі облуд.

Точився час... Аж ось, немов завада
Буденним мукам під сльозами злив,
У тишині полинула балада,
І фа мінор струмився і цілив...

Коли оте кохання замерзало,
В розлуці в'язло, мов у бурштині,
Наш Фридерик не грав пустому залу, –
Лише мовчав з портрета на стіні.

Цей дивний рік – вистава про Шопена...
Три дії. Два антракти. Без куліс.
Любов цвіла, та згасла незбагненно.
Хіба що доля викличе на біс.

* * *

Жар у тілі шукає виходи.

Я шепочу на вухо: «Тихо ти...»
Хоча сам вже не можу дихати
У обіймах під сміху дзвін.
Між свідченнями постійними
Колобродить луна між стінами,
І не бачимо часу плину ми...
Чи потрібен в коханні він?..

Плав жаги в серці топить кашиці,
Поки в ньому знемога лащиться.
Я безсило питаю: «Нащо це?..»
Ти ж смієшся, – і все на тім.
Ні по розуму, ні по совісті
Не збагнути любові повісті.
І мчимо, як у швидкім поїзді,
Ув обіймах у темноті.

* * *

Темніє зала. Публіка стихає.

І гримотять фанфари, мов громи.
В мені ж кохання гроном достигає,
Бо сидимо рука об руку ми.

Твоя душа десь там, в полоні казки.
Моя ж на тебе скоса позира.
У темноті із нас злітають маски
І опада буденна мішура.

З екрану линуть пристрасті і чари.
Хтось тішиться, хтось сварить те кіно:
Не той акцент... не так густіють хмари...
Мені ж у ці хвилини все одно.

Мені б ще часу, – й титри б не лякали
Метеликів розжарених долонь...
Хоч розумію: й вічності замало,
Аби знайти, де мріє той вогонь.

Світліє зала. Публіка зітхає.
Знов гуркотять фанфари, мов громи.
І світ ревниво вкотре зазіхає
На той секрет, що виплекали ми.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

А ти німуєш заповзято,
Не озиваючись три дні,
Моя обірвана сонато
На перетягнутій струні.

Розбіглися стежки Полтави,
Мов траєкторії планет,
Моя недограна виставо
На недописаний сюжет.

Ми віри вже й самі не ймемо
Своїм обітницям святим,
Моя нескінчена поемо,
Почата розміром не тим.

Прощання буде. Та запізнє...
І мова буде ділова,
Моя невиспівана пісне
На нерозгадані слова.

Хай... я ж люблю і прошу Бога
Перевести через печаль,
Моя невивчена епохо,
Недокарбована скрижаль...

* * *

Надбився серця куманець...

- Невже, кінець?

Крізь ніч брести в самотині

Тобі й мені?

- Поки що ні...

Посохло дно душі піал.

- Невже, фінал?

І не почути жоден раз

Жаданих фраз?

- Іще не час...

Не б'є у глек жаги ручай.

- Невже, це край?

Цілунок мій не обпече

Твоє плече?

- Та ні іще...

Терпіння тріснула діжа.

- Невже, межа?

І питимемо з інших лиць

Довіри міць?

- Аби не ниць...

Вже повна амфора тривоги...

- Це епілог...

Чому так вийшло, розкажи?!

- Не ворожи...

Не воруши...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

У тобі сонця стільки, що не спити, –
Немов у гронах виноної лози.
Чому мені судилось похилити
Твого кохання рівні терези?

Вони іще нові... Лесть зрими шрами
На мідних чашах слабо запеклись.
Напевне, хтось нечесними руками
Уже когось обважував колись?..

І я кладу на шальки їх хитливі
І сміху дзвін, і дрібочки сльози,
Слова й думки – і грішні, і цнотливі, –
І тріпотять з вагою терези.

Вони ще важать правду не за гроші –
Вони вивчають, що й по чім в житті.
Нема й біди, що цих емоцій ноші
Не втримають вони на висоті.

Пролинуть дні. Нам буде, що згадати –
Цього тепла хоч жменями неси!..
Хоча уже десь знають зорі дати,
Коли твої хитнуться терези.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Розманіжуйся, ніченько, швидко,
Заховай під подолом цей світ,
Аби стало нікому не видно,
Куди наш повивається слід.

Молитвуйте, порожні провулки,
Стоном вітру по требнику слів,
Не кажіть, де дві долі притулку
Для кохання знайшли з-поміж злив.

Завиблискуйте, зорі, свічками!
Поки будні сповільнюють рись,
Оберегами станьте над нами,
Аби хто не зурочив колись.

І прости мене, Господи Боже,
За забуті слова молитов.
У знемозі чекаю, що, може,
За псалми Ти полічиш любов...

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

А я, повір, не можу не світитися
У тінях заклопотаних людей,
Бо у мені невтримна таємниця
Осяйно променіє із грудей.

А я, повір, не можу не сміятись
У сумові задумливих персон,
Коли думки просякнуті вже наскрізь
Отим чуттям, що відганяло сон.

А я, повір, не можу не літати
Між тими, хто у сірості повзе,
Бо серця не риплять іржаві ґрати,
Коли воно кохає над усе.

А я, повір, умить лікую втому,
Пророблю під дощами справ і літ,
Коли під оберегом мого дому
Єдиний поцілунок топить лід.

Пусті слова?.. Хай, може, так і буде,
Бо я навряд в полеміку впаду,
Поки душа ні слави, ні огуди
Не хоче у чуттєвому меду.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Коли в душі любов холоне,
Вдягнувши шати крем'яні,
Забуде слово Соломона,
Не дай зів'ять в самотині!

Від ранку марудній вороні
Не йметься під моїм вікном, –
Нам з нею стукотить у скроні
Гучний печалі метроном.

В померзлу шибку вітер стука,
У дім упрошує впустить,
У нас в серцях з ним рівна мука
Пряде розлуки сіру нить.

Та де ж ти ходиш, моя весно,
Аби зігнати ці льоди,
Бо я без тебе не воскресну,
Ковтнувши мертвої води?

Та де ж ти, перстню Соломона,
Аби порадити мені,
Що по вселенському закону
Минуть і ці тужливі дні?..

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Життя моє! Із хистом конокрада
Куди ведеш від мене цю любов?
Ще мерехтить чуттів моїх лампада,
І майорять полотна хоругів.

Чи зваблюють тебе нові доктрини,
В яких ти хочеш істину знайти,
Бо всі старі з оправи й середини
Для тебе вже нудні до прісноти?

Життя моє! Чом стискуєш лещата
І не даєш продовжити політ?
Ще стукотять у серці коліщата,
Їх не трима слизький зневіри лід.

Невже тебе щось зманює далеко
І так бентежить крила молоді,
Щоб розгубити злагоду й безпеку
У неквапливо звитому гнізді?

Життя моє!.. Невже, прийшла заглада
Усім ділам, що сіяли ці дні?
Та ні ж, послухай! Наша серенада!..
...Хоча рида вона лиш у мені...

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Квітнуть спогади дитячі

У думок твоїх садку
І ясують твою вдачу, –
Хитросплетену й летку.

Десь у Всесвіті твоєму
Сходить пам'яті зело,
Оживля близьке до щему
Позакинуте село.
Там усім живеться в мирі,
Крім бешкетного кота;
Там картопля у мундирі –
Найзначніша смакота;
Там, скінчивши путь далеку
В час полудніх сновидінь,
Ти біжиш у літню спеку
Під дубів крислату тінь...

Старовинне і невинне
В тім краю все, як в раю...
...Як люблю я в ці хвилини
Пити істинністю твою...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Що ж ти коїш, облудлива осінь,
Чом бентежиш душі звукоряд,
Що й готовий по маківках сосен
Мандрувати я за кругогляд?

Що ж ти робиш, мій жовтню з дощами,
Напуваєш мене аж до риз,
Що й не можу вернутись до тями,
Поки чую любові каприс?

Що ж ти чиниш, північне безсоння,
Спокушаєш ослаблі думки
І збираєш у глеки бездонні
Моїх мрій чарівливі струмки?

Що ж ви творите, очі навпроти?
Де взяли ті снопи блискавиць,
Що й ні спокою вже, ні роботи
Від отих пустотливих зіниць?

Підняла, тож, неси мене, осінь,
Бо я знову стаю на крило,
Дай не впасти лише безголосим
В каламутних чуттів джерело.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Сьогодні на душі чомусь хурделиця.
Сьогодні у думках чогось туман.
Чорнява тінь над серцем злісно стелиться,
І очі засолили свій лиман.

Ні сили... ні зухвалості... ні настрою...
Ні усмішки... ні сонця на чолі...
Неначе світ розвалюється н́атроє
І в ціле не зілється взагалі...

Ми мовчимо у посмутнілім мороці.
До серця серце тиснеться щільніш.
І дивний біль от-от уже замориться
Точити об думки іржавий ніж.

Чумацький шлях не кине обертатися,
Так заповів Предвічний Астроном,
Тож я до тебе буду пригортатися
І слухати сердечний метроном.

В любові найпростіша арифметика:
Свобода плюс довіра плюс тепло.
І не знайти на світі краще медика,
Коли в зневірі душу замело.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ріка життя верта у звичне їй русло,
І хвилі береги отишено лоскочуть.
Кохання тут текло... А чи воно було, –
Незміренно стрімке і пристрасне напрочуд?

Потік життя несе все далі від межі,
Де ми удвох зайшли, не відаючи броду.
Хто ми тепер удвох? Споріднені чужі?
Чи кровні вороги розсвареного роду?

Уже струмок життя б'є музику нову,
І лється навкруги арпеджіо стріблисте.
З тобою я устиг домріяти главу.
А скільки ще пустих частин у цьому змісті?

Хоч океан життя несе на мілину
Чекати, що колись прилине знову хвиля,
Тебе зі сто разів у мріях спом'яну
Між інших образів від серця на три милі.

Ріка життя верта у кинуте русло,
І хвилі береги отишено лоскочуть.
Тут був весни розлив... Кохання тут було!
І гейзери чуттів ще й досі десь клекочуть.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Леться теплим шафраном світання

На лани неприкритих рамен...
Без омани немає кохання,
Так під сонцем ведеться здавен.

Ти ще млієш в п'янливій дрімоті –
Я ж не рушу цю магію мрій,
Бо за мить день ковтне у роботі
Неполоханий спокій крихкий.

Знов потонемо в річищі друзів...
Там не знають про нас – не з руки...
Скільки ж в наших стосунках ілюзій!?
Чи обох ошукали зірки?

Чи обдурені самі собою?..
Чи то хімія творить дива,
Що під мецо-сопрано гобою
У коханні весь світ умліва?

...В'ється тиша в твоєму волоссі,
Споглядаючи снів вар'єте...
Так під зорями вже повелося,
Що кохання в омани цвіте...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Крізь пізній грім

В калюжах переплєски
Дрібні дощі
Розводять на вітрах.
У дзвоні тім
Лунають гуморески
І в любовці
Несуть на всіх парах.

Як у зірки
Безкрає неба плесо
Предвічний Бог
Вдягає навсібіч,
Мов на віки,
Лунає інтермецо,
Аби для двох
Тривала вічно ніч.

Немов у такт,
Скупі відлиги сльози
У темний сніг
Струміють з висоти.
Напевне, так
Лунає *Lacrimosa*,
Коли не зміг
Кохання вберегти.

* * *

Ув океані сірих перехожих,
Малопомітних, загнаних і схожих,
Ти – човник мій під парусом надій.
Нехай життя розбурхані мусони
Несуть на дно кар'єри галеони,
Ми ж пливемо над бурями подій.

На розі мису скепсису й вагання,
На міліні суспільного вигнання
Ти – мій маяк, що сяє з даліни.
Як по зірках гребти не буде змоги,
Заступлять шлях ошкірені пороги,
Під ситом мряк веди із чужини...

Нас спокушає горизонту смуга
На глибину без рятівного круга
Плисти удвох за видиму межу...
Коли ж кохання вичахнуть зюйд-ости,
На мій причал приходь нежданим гостем,
Я човник наш від шторму збережу.

* * *

Чом не питаєш: «Як було до мене?..»

Напевне, знаєш: змученій душі
Багатолика маска Мельпомени
Колись була за життєвий рушій.

Вона давала виключні мандати
На почуття, неглушені ніяк:
Під нею міг без остраху ридати
Серед густого натовпу зівак;
Міг битись у нев'янучій скорботі,
Ненáвидіти люто до основ,
В невпинному ролей коловороті
Шукаючи загублену любов.

З тобою ж я ступив на крок зі сцени,
Бо зрозумів – зійшов на манівці...
Моя ж мінлива маска Мельпомени
Тепер лежить в твоїй хисткій руці.

Сховай її, обтрушену від фальші,
Поки душа тріпоче в тишині.
Молю лише: хай зустрічі подальші
Лишать її висіти на стіні.
Не змусь її брехати на мені.

* * *

Ще музика не лунала...

В промовця – суконний стиль...
Шумує глядацька зала!..
Аж раптом – суцільний штиль...

І рук чарівливі рухи,
І тембру привітний дзвін
З бридкої думок розрухи
Дістали палкий бурштин.

Ти в серце бери до схову,
Що чулося у юрбі,
Бо знаєш, що кожне слово
Сьогодні лише тобі.

Нехай навкруги і поряд
Не бачать таких дрібниць,
Ти ж знаєш, що кожен погляд
Лише для твоїх зіниць.

Що ж буде із нами далі?
Куди ж заведе все це,
Якщо у забитій залі
Важливе одне лице?..

* * *

- Ой, зорі мінливі на Божій дорозі,
Ви ж знали зарання, що буду не в змозі
Тримати я серце в пекучій облозі,
Як сміхом залетється любов на порозі?
- Ми знали напевне. Тому й із висівка
Чекали того несміливого кроку,
Коли в твого серця провалля глибоке
Поринуть чуттів непоборні потоки.
- Ой, зорі вечірні й зірки світанкові!
Ви ж знали дочасно про жарти любові,
Про солод у слові, цілунки шовкові,
Про ревнощів муку в терновім вінкові...
- Хіба таємниця? Ми знали достоту,
Що ліки одні від цього привороту –
Шалено кохати до сьомого поту
І в довгій розлуці терпіти гризбту.
- Ой, зорі холодні, ви ж за́годя знали,
Що часу удвох нам лишалося мало!
Чому ж ви ні слова тоді не сказали
І в мороці неба лише німували?
- А ми не мовчали... а ми говорили,
Ми вітром холодним у шибку вам били,
У білі пороші стираючи крила...
Та слухати вам ні на мить не кортіло...

* * *

Сольфеджіо кохання нелегке...

З листа читати душу – то наука
Ловити переміни напівзвука
І в суголоссі з'єднання крихке.

Це переливи безсловесних фраз.
Сольфеджіо для двох – дивакувате,
Ти знаєш ритм, проте, диригувати
Все ж дозволяєш іншим через раз.

Сольфеджіо любові – річ проста:
Не ждати тріумфального моменту,
Але зійти до акомпанементу,
Допоки соло в інших на вустах.

* * *

У мого серця звивисту затоку
Не зазирали довго кораблі.
Вона в льодах маніжилась нівроку
І мирно спочивала ув імлі.

Аж от над довгим плесом того фйорда,
Між гострих скель, німих від самоти,
Порозтеклись мінливі септакорди
І над снігами прагнуть чистоти.

Тобі ж відомі їх вінки мелодій,
Так розв'яжи цей нестійкий акорд,
Бо лиш твоя з усіх мандрівних лодій
Розворушила спокій моїх вод.

Її весло об хвилі викресає
Забуті ритми здавнішніх билин,
І гомінке відлуння не згасає
Аж до крутих засніжених вершин...

У мого серця кинутій затоці
Ти наче гість некликаний... хоча...
Пливи вперед, не кидай на півкроці.
Занадто довго пустував причал.

* * *

Жене будення бігти марафони:
Чекаєш краю, а воно – пролог...
Нехай сьогодні стихнуть телефони.
Цей тихий вечір буде лиш для двох.

Кажі своїм найближчим: «На добраніч!»,
Я всім своїм те саме побажав.
Зухвала ніч крилом стирає грані
Між двох життів, немов між двох держав,
Щоб куштувать солодкі губ цукати,
Щоб обіймати вигини тугі...
Якщо хтось нас і кинеться шукати,
Нехай лишають звісточки сухі.

У млосний час, сп'янілі від кохання,
Навряд чи ми згадаємо про них,
Допоки знов почнемо спозарання
Свій неясний приземлений забіг.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ти як вдома уже в цій оселі.
Навіть стіни, здається, веселі,
Коли чують твій сріблений сміх.
І висока, нескорена стеля
У відлунні повторює: «Ре... Ля...»,
Коли голос уже твій затих.

Ти як вдома уже в моїй хаті,
Що й малі подушки волохаті
Знову ждуть, як весни горобець,
Аби нам на безкраїм дивані,
Поки блима кіно на екрані,
Було тісно від жару сердець.

Ти як вдома уже в цій квартирі.
І кутів уже в ній не чотири,
Твоє серце – то п'ятий куток.
Я у нього так радо горнуся,
Як курличуть в душі суму гуси,
І воно колихає: «Цок-цок...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ми граємо в мовчанку, мов малеча.

Насупившись, німує телефон.
У соцмережах люта холоднеча
Скидається на страхітливий сон.

Невже таке прощання коструbate
З нас неписьменних робить в одну мить?
Або ж змогла нам мову відібрати
Бліда печаль, яка з грудей кадить?

Невже, таку любов покрали злидні,
І розтягли собі за три межі,
Що видається, начебто не три дні,
А цілу вічність ми уже чужі?

В коловороті статусів і постів,
І фотографій, з іншими на них,
Ми ходимо у соцмережах в гості.
Без жодних слів. Без планів. Без інтриг.

* * *

Моїм думкам від снів про тебе в'язко,
Бо що не ніч – то непростимий гріх...
Всемилий Боже, коли Твоя ласка,
Зведи нас двох посеред ста доріг!...

Моїм проблемам із тобою тісно,
Бо що не день – то ти і знову ти.
Всесильний Боже, може, Ти навмисно
Даєш від прозаїзму утекти?..

Моїй добі з тобою мало часу, –
В її клепсидри діркувате дно.
Всещедрий Боже, чом же раз по разу
Я устигаю всюди все одно?..

Мої чекання тліють у розлуці.
Я ж у віршах роздмухую вогонь.
Всечистий Боже, у такій науці
Дай забуття у вихорі безсонь!

Моєму серцю холодно без тебе,
Немов у кліті древньої тюрми...
Всемудрий Боже, змилуйся із неба
І упокой незлагоди шторми...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Коли світ гомонить нетверезо,
Під ногами, мов тóчене лезо,
Що не думка – уже антитеза...
Це чаклюють кохання дієзи.

Ніч стікається по циферблату
В розігріту жагою кімнату,
Де безсоння пашисть винувато...
Так ворóжать жадання фермати.

Коли ж мріям обрізано волю,
Коли душу згризає від болю
В недововках, немов у крамолі,
Це урочать зневіри бемолі.

...За плечем самотини почвари...
Попід серцем ридають гітари...
І питаєш: «За що ця покара?..»
Так відьмують розлуки бекари...

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Б'є у дзеркало світло розсіяне.
Напівморок чаїться в кутки.
Недосказане і недомріяне
В задзеркаллі тримають пастки.

Як же довго з тобою дивилися
В срібне плесо на сірій стіні,
Милювалися ми і губилися
У холодній його глибині.

Там у мрій наших вічне пристанище,
Позакуте в дзеркальну броню.
І чому це свічадо не тоне ще
Від палкого кохання вогню?!

Сплинув час. І в холодному мороці
Скреготить негодований сум,
Сподівається, що упокориться
Почуттів розтурбований тлум.

Та в душі закрадається враження,
Що в любові нема післямов.
В цьому дзеркалі два відображення:
Я і ти. Ми усміхнені знов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

До березня незмірено далеко,
А із грудей вже лється чистий сік...
Чого стоїш?.. Бери, наповнюй глеки...
Я віддавати людям душу звик.

Точи любов і напивайся ласо
Під струмінцями кришталевих сліз.
Чого мовчиш?.. Не бійся. З плином часу
Позарсоте незграбний твій надріз.

Я віднайду собі густого вару,
І не лишиться й сліду на корі.
Чого ти ждеш?.. Сказати, що не пара?
Залиш сумні пісні у Псалтирі.

Я знаю й сам. Прощаючись, лелеки
Мене застерегли від цих вериг.
Я ж їх одяг... І в прощу недалеку
Узявся йти, й отямитись не встиг.

Чого стоїш?.. Чого мовчиш?.. Чекаєш?..
Іди вперед. Тут нічия вина.
То дяка Богу, вада вже така є:
Я віддавати душу звик до дна.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

От і зима... Який преславний вечір!

Опісля туги й сірості дощів,
Сніжиста шаль ляга на голі плечі
Струнких тополь і згорблених кущів.

І ми удвох блукаємо снігами.
Самотньо блима стомлений ліхтар.
Кумедний пудель в'ється під ногами.
І мліє каганець Волосожар.

Блука на небі місячна гондола.
Зоріють вікна, мов іконостас.
Малий мороз пощипує спрокв'ола.
А ми йдемо... Хай іспитує нас...

Сьогодні вечір твій і мій. І тільки.
Сьогодні ніч твоя й моя. І все.
Я зупиню годинникові стрілки.
Хай у безчасся нас любов несе.

Яка зима!.. Який предивний вечір
Опісля всіх згорьованих дощів!..
Твої вуста... твої тремтливі плечі...
І таїна́ розкритої душі...

* * *

Скриплять зраділо зношені санчата.

Прийшла зима і їм дала ожить.
Он немовля жене по снігу тата,
Що й у відраді вулиця дрижить.

І від тепла дитячої усмішки
Уже й тобі скортіло, як колись,
Посеред ночі гратися у сніжки
І, як дитині, сміхами зайтись.

Мені тебе не стримати. Та й треба?
Бо у тобі відлунить чистота.
Це знаю я. Це зна безхмарне небо.
Цього боїться серця глухота.

І скоса позирають перехожі.
Вони забули щирості мотив.
Крізь сірі будні ходять насторожі.
Їх душі задубіли від сльоти.

Аж тут риплять об перший сніг санчата!
Хіба цю радість можуть зрозуміть?
Маля сміється... дитиніє тато...
І у тобі лунає сміху мідь...

* * *

Тебе сьогодні тягне танцювати.
Аж клекотить цей схований талант.
Піднесено кружляєш серед хати,
Немов десь гра незримий музикант.

Неначе дві посріблені монети,
Мигтять очі... руки гнуться в такт...
Хто ж у тобі оце зерно балету
Посіявши, не зрошував ніяк?

І ти мене до танцю свого тягнеш:
«Давай скоріше! Ніжка до ноги!..
Бо у своїй серйозності зачухнеш
Серед пустелі логіки й нудьги!..»

І ось уже нам двом лунають скрипки!
І ось уже на двох єдиний сміх!
І серце стукотить у груди швидко!
І твій грайливий настрій перемиг...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

З тобою дітям весело і легко.

Ти з ними граєш, наче мрієш сни.
Тому й вони чекають, мов лелеки,
На твій візит, як зустрічі весни.

Ти з ними десь у нетрях аплікацій...
Ти з ними там, де з душ скресає лід...
З тобою можна в хованки погратися,
Бо цілий дім – немов казковий світ.

З тобою можна гучно щедрувати,
На ковзанці летіти у мороз,
І обіймати міцно, й цілувати,
І лопотіти довго й не всерйоз.

Це Божий дар – блукати за межею
Буденних справ без крапельки жалю.
І я тебе з дитячою душею
Так само по-дитячому люблю.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Не ревнуй мене, чуєш, бездóвідно.

Хіба я винуватий у тім,
Що не можу дивитися хóльно
На цей світ, мов на кинутий дiм?

Кинь оці нез'ясовані ревності
До полишених в пам'яті муз,
Бо заблудиш в здичавілих нетрищах
Серед лісу ядучих спокус.

Кинь мене ревнувати за дотики,
За усмішки, за чемні слова.
В них немає ні краплі еротики,
Все буденне й прісне, мово трава.

Я живий, з почуттями, не голем я,
Аби німо і сліпо ходить.
Хіба винен, що ядерне полум'я
Через тебе в душі палахтить?

Не ревнуй мене, чуєш, даремно ти.
Моя вірність – не казка й не гра,
Бо серденьку не важко і репнути,
Коли в нім такий страх догора...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Тобі шалено личить білий колір.

Твоя душа відтінює на нім.
Тугий манжет і мармуровий комір
Мене лишають в захваті німім.

Тобі так до лица прогіркло чорне.
Твій лютий сум на ньому ще терпкіш.
Смолистий светр стан твій так огорне,
Що ти неначе зірка із афіш.

Тобі підходить сіре, як тумани.
Для твоїх мрій немає краще тла.
Вони тоді в очах зоріють тьмяно
І стиха звуть на доблесні діла.

Тобі іде весняно кольорове.
Твої триумфи в ньому як розмай,
Серед якого звабно тонкоброве
Твоє лице б'є сміхом через край.

Тобі пасує радість і турбота.
Це кращі шати, що я можуть дати.
Та зараз вечір. Вихідний. Субота.
Навіщо одяг, коли час кохать?..

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Я ще не знав такої муки
І не стрічав такої гри.
Я чую в поглядіві звуки
І в слові бачу кольори.

Коли ти поруч, попід скроні
Зліта в арпеджіо кларнет.
Коли ж далеко – у хітоні
На лірі плаче Ганімед.

Коли твоїх розмов октави
Руйнують тишу навкруги,
Душа шукає переправи, –
Виходить хміль за береги.

Коли тебе... коли з тобою...
Коли без тебе... коли як...
Стою з собою на двобою...
Вагаюсь... тішуся... заляк...

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Знаєш, а любов – не мінне поле,
Де з життя до смерті тільки крок.
Не в пошані серце захололе
Серед нив чуттєвих помилок.

Не страшить любов ні хуга люта,
Ні їдкі плітки зависних зграй.
Найгостріше жало – страх заблуди.
Хочеться – скажи! Зроби! Спитай!

Мрієш? Подзвони посеред ночі...
Під вікно надвечір підійди...
Не утнеш – душа замироточить
Струмінцем солоної води...

Не смертельна хиба – розлюбити.
Не страшна провина – розійтись.
В Сіяча любові дивне сито –
Ще зійдє, посіяне колись...

Гляну тобі в слід, – і кожна жилка
Знов дрижить, мов слухаю орган...
Ти – моя найприкріша помилка
І найбожевільніший талан...

* * *

Яких планет сполохані супутники

В не ті сузір'я линуть із імли,
Що у любов чудні багатокутники,
Як бур'яни, кутами проросли?

Яким мольфарам залюбки ворожитесья

У похололу глибочінь дзеркал,
Що це кохання гільйотинні ножиці
Чужих обіймів ріжуть, як метал?

Чи на долонях витерлися лінії,
Що віщували пристрашний роман,
Бо у думках до тебе знову лину я,
Тебе ж ховає нехоті туман?

Та не шукай у гущі собі істини, –
Пречорна кава слів не обілить.
Іди вперед. Мене ж печаль не їстиме, –
Я знаю, як на відстані любить.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Щось не можу ніяк розібратися я,
Хто любов нам диктує і як...
Незбагненна у ній пунктуація.
Що не фраза – то авторський знак.

Поки світ нам всміхався гримасами,
Під полою сховавши мушкет,
Ми писали малими абзацами,
Щоб роману ятрився сюжет.

У юрбі посміхались хтозна-кому,
А серця стукотіли за крок
І буяли окличними знаками
На кінцях потаємних думок.

Ми чужими були між знайомими,
Почуття обіймали в дужки,
І ділили гострющими комами
Залицянь соковиті смішки.

І любилися до самозречення –
Аж світився сердець черепок!..
Чом тоді в недописане речення
Нам життя накидало крапок?..

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Мені казали, що не в моді
Коловорот добра в природі.
В амбітнім морі перемог
Це вже готовий некролог.

«Лети вперед і рви зубами,
Бо підеш в люди із торбами...
Життя ж-бо – наче шапіто.
Ти в ньому зірка чи ніхто».

Але твоя наївна вдача
Змогла усе переіначить.
Згадалося, живе людина
Не тільки хлібом тим єдиним,
Бо не черства душа на споді,
Коли п'є келихи мелодій;
Якщо замріятись не проти,
Блукати в просторах полотен;
Голубити ліричне слово...
Бо все буденне – то полова...

Напевне, янголи не просто
Тебе вели до мене в гості...
Моя душа ж-бо знов крилата.
Спасибі, що даєш кохати.

* * *

Не говори, що вигоріло масло
В лампаді серця, й все пішло у прах
У той момент, як спóтайна загасло
Її м'яке жаріння на вітрах.

Не треба ні пояснень, ні пробачень.
Якщо померкло, кажеш, у душі,
То не кохання грілось від побачень,
А потерча́ з болотної глуші.

Коли говориш: «Все вже відболіло...»,
То чи кохалось справді до кінця?
Любов не труїть наше смертне тіло,
А мимоволі зцілює серця.

Хоча ж я знаю... Жèвріло кохання...
І крук розлуки душу ще скубе.
Тому, можливо, краще без прощання,
Аби не їсти поїдом себе.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Сиджу й тебе чекаю із дороги.
Переробились справи геть усі,
Хоч третій день лежали перелогом...
Гарячий чайник свище ноту сі...

Затишно пахкотіють свіжі страви.
І час від часу блима телефон.
Десь поїзд твій стукоче до Полтави
В холодні рейки серцю в унісон.

Груднева ніч взялася посівати.
І дрібен сніг в адажію кружля.
Руденький пес уможується спати.
А я тебе чекаю іздаля.

От-от зведе годинник довгі вуса,
І день новий обійме ніч стару.
«Та де ж той потяг, Господи Ісусе!..
Бо у таким чеканні і помру...»

Собі всміхнуся й знову жду з дороги.
Пожовкле світло б'ється в жалюзі.
Зітхає двір з-під сніжного пологу.
Поставлю чайник. Хай насвище «сі!..»

* * *

Словами і ділам упокорена,
Розіпнута на фото на стіні,
В буденності і затишку заморена,
Любов спада потрішечку в ціні.

Уже зізнання не здаються перлами.
І не іде по тілу більше струм.
І уночі між долями завмерлими
Дрімає сум і двох бере на глум.

Коли ж кохання пада із високості,
Розлука, мов досвідчений лихвар,
Відсотком сліз, тривоги й самотності
Коштовним робить зношений товар.

Але ж у нас (принаймні, так здавалося)
Будення небуденнісим було.
Кохання це на ноги ледь зіп'ялося.
Куди ж воно так стрімко загуло?

Та пізно вже дошукуватись рації.
Сідий Банкір все вирішив давно,
Бо хтось із нас любов, мов асигнації,
Йому програв в життєве доміно.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Я наше кохання читаю, мов книгу,
Затерту уже до дірок,
Бо щедро розлито печалі і сміху
На кожній з її сторінок.

Як серед заплутаних змов дами Крісті,
Де в'ються клубочки інтриг,
Кохання живе в провінційному місті,
Де більше своїх, ніж чужих.

Неначе в романних полотнищах Пруста,
Де музика створює тло,
У нашім коханні здавалося б пусто,
Якби семи нот не було.

Як наче в безсмертних поемах Шекспіра,
Де б'ються любов і табу,
Нас в нашім коханні довіра й зневіра
Ведуть крізь хвалу і ганьбу.

Немов персіяньські казки Шагразади,
Де ночі – обитель чудес,
Кохання своє ми змогли розпочати.
Дивись, не згуби інтерес...

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

**Знову мріється, нібито змалечку,
Щоб від руху чарівної палички
Уповільнився збурений час
І хоч трохи забувся про нас,
Щоб про завтра скажене не думалось,
Де в Геєну вогненну турбот ось-ось
Похитнеться й впаде грішний світ,
Без кохання зійшовши з орбіт.**

Так кортить, поки поруч з тобою ми,
Шарудіти крижкими сувоями,
Шепотіти закляття старі,
Аби довше було до зорі,
Щоб тебе стерегти, обіймаючи,
У неволі під пледом тримаючи,
І, допоки не стане світать,
В поцілунках палких катувать...

Тільки ж де та, омріяна з малечку,
Давніх магів загублена паличка?
Де заклять всемогутні слова?..
Чом так швидко ця ніч домліва?..

* * *

Любов з'їдає час?..
Повір, то небилиці,
Бо не іржа вона
І планів не роз'їсть.
Що с́уджене для нас,
Упевнено здійсниться.
Не рёмствуй, що сповна
Тобі любить не хист.

Ну й що, що сотні справ
Закинуті й забуті.
І що забрало б мить,
Не робиться й за день.
Ніхто цей час не крав.
І руки не закуті.
Хай в серці не стримить
Для скепсису мішень.

Якщо Господь підніс
Хмільну кохання чару,
То Він задалегідь
Всі стрілки перевів,
Бо знав, – щоб до куліс
Ми встигли дати жару,
Слід пить любові хіть
Зі спокоєм богів...

* * *

Наші стрічі – дивна штука...

Розійшлися б тихо знов.
Та годинничок простукав
Без п'яти хвилин любов.

З першим дотиком долоні,
З першим диким медом губ
Час помчав на фаєтоні,
А за ним – жага, як клуб...

Ошаліло й винувато
Стрілки бігли, мов дурні,
На рівнині циферблату
Щастя мірюючи дні.

Ми не бачили їх бігу –
Ніч кохання... день пригод...
Аж зима набила снігу
Дзигареві під завод.

На стіні годинник стука.
Прислухаюсь стиха знов:
Без п'яти хвилин розлука...
А була ж колись любов...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

У нас є безліч причин не любити.

І лиш одна зігріва з-під золи
Серця схололі, як метеорити,
Колись зіпхнуті з горішньої мли:

Ми дуже схожі, підмітили люди.
Напевне, Бог між небесних світил
Мені й тобі у розчахнуті груди
Вмісив однаковий зоряний пил,
Не давши карти своїх траєкторій,
Що перетнуться колись мимохідь,
Не пояснивши, що сотні історій
Переживемо удвох мимохіть.

Для мене, правда, уже не важливо,
Чи все відомо було зачасу́,
Бо вартість сонця пізнаєш у зливи,
А міру щастя – крізь відчай і сум.

Заквітне сад, – перестане боліти.
Затягне мудрістю кратер душі.
Лишиться ж згад про вогненні боліди,
Що, похоловши, лежать, мов чужі...

* * *

Дні конали у роботі...

Круговерть рутинних мук,
Як у проклятім болоті,
Поглинала кожен гук.

Тільки ось посеред моху,
Між стовпами чорних вільх
Дивом вийшов на дорогу –
На твій голос. На твій сміх.
Пам'ятаю, брів потрошку
Крізь оманливий туман...
...Й твоїх поглядів морошки
Дегустую, як гурман...
П'ю, як сік із журавлини,
Кислий солод твоїх губ...
Саме не знаю, як не згинув.
Тільки серцем зашкаруб.

Та в аскезі жити годі.
Ти несеш в моє життя
Діжку меду, ложку дьогтю
Й вороття із забуття.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

- Скажи, чому я бачу сни про тебе?
Напевне, з ніччю змова є своя?
- Не починай, благаю я... не треба...
В тих мареннях хтось інший, а не я.

- Та ні, то ти. Мов давньоруська смальта
В припишклім храмі, міниться твій зір.
- В моїх очах не сонце – бруд асфальту...
Тобі усе ввижається, повір...

- Та ні ж-бо, ні! Відлунять карильйони
Твогого сміху на дзвіницях снів!
- Та припини... Таких, як я - мільйони...
Не від могого голосу ти скнів...

- І знов не те... Мов всевидюща фреска,
Твоє обличчя з мороку зрина!
- В моїй душі затісно від гротеску
І хмільно, як від юного вина.
Я не живу, сповідуючись, свято.
В твоїм сновидді інші... Припини...
- Хай буде так... Та, як вкладешся спати,
На стежці снів мене не омини...

* * *

Я не вірю в пусті забобони.

Та у чому провина kota,
Аби грати в чудні перегони:
Ти прудкіш, чи його чорнота?

Я обожаю грізне «тринадцять» –
Мені змалку з ним стало везти.
Ще й зірок наполеглива праця
В дивну дату змогла нас звести.

І чому оминать перехрестя?
Бо любов розлетиться на пил?
На них зустрічі – наче прищестя.
А чекання – спокушення сил.

Хай хтось інший шука марновірно
У сузір'ях сумісності знак.
Я кохати почну, коли зірно.
А у повню любити – ще б пак!

Я не вірю в пусті забобони...
Битий посуд... розсипана сіль...
У любові одна перепона:
Дальня відстань вивітрує хміль.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

З глибин екрану пнуться титри,
І на столі холоне чай,
А в нас заняття вельми хитре,
Що й ночі ледве вистача.

Та постривай же ти, світанку!
Не лоскочи промінням двір!
Дозволь дограти до останку
Потайних любощів клавір!

Не йди за обрій, темна нічко!
Не розтавай, іще гости!
Хай місяць сріблом миє личко
І слуха пісню пристрасти!

Мовчи, будильнику триклятий...
Невірною лічиш якимось час.
Не встиг нас вечір обласкати,
Уже й розвиднюється враз!

Заснув екран... скінчилися титри...
Прогірк давно забутий чай...
А у душі виводить цитра,
Що німувала зазвичай.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Скажи мені, коли стають чужими
І замикають душі на замки
Ті, хто зривав у пристрасті режими
І впізнавав нескáзані думки?

Чи знаєш ти, коли стає, мов пуста,
Зрешіле серце, збайдужіле вщерть,
Коли із нього висохлу пелюстку
У Тárтар смутку тягне коловерть?

Чи не підкажеш, як стають німими
Ті, хто, як перли, сіяли слова,
Щоб між юрми дефілювати мимо,
Як повз померлу спóминку єства?

А, може, ти зумієш пояснити,
Де помилився мудрий Зодіак?..
...Одне не втну, чому тобою снити,
Набравши гарту, не лишу ніяк.

* * *

Одні дива в століття інформації.
Романтика – сухий бінарний код.
Чуття в екрани скупчує народ,
Чекаючи суспільної овації.

Повимерли чорнильні епісто́лії,
Як мамонти, від жару соцмереж.
І стукотиш уривки речень теж,
Аби й собі не вибитись із колії...

Чудні діла вершаться в світі, Господи!
Здається, ближчий до Землі Плутон,
Аніж дві долі, вгрузлі в телефон,
Бо їх розводять віртуальні клопоти.

І ми з тобою наче інфіковані.
Єдині ліки – вимкнути зв'язок.
І човник серця зірве мотузок,
І попливе кудись в чуттєвій повені...

Нехай галдить століття інформації.
Все встигнеться. Хоч так, хоч сяк цейтнот.
А ти кохай без поспіху й турбот,
Куштуючи звабліві комбінації.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Це кохання важко зрозуміти, –
І горить, і норовить зотліть.
Про таке палкі античні міти
Шепотять із мороку століть.

Непізнанне, юне і невинне,
Після зради, болю і знемог,
Це воно з'являється із піни
І заводить з серцем діалог.
Замовка і верне до репризи...
Викидає віртуозний фінт...
Це у нього стріли з кипарису.
Це воно цвіте, мов гіацинт.

Знаю, на любов свої ліміти
Встановили скупко небеса.
Я ж тебе не зможу розлюбити –
Фенікс почуття все воскреса.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

**Моя душа, на три замки закрита,
Із восковою свічкою в руках,
Як в Лабіринті давнішнього Криту,
Навпомацки розшукувала шлях.**

Блукав би я предовго безпорадно
У коридорах, знаних вздовж і вшир.
Аж раптом ти, – мов нитка Аріадни, –
Із катакомб до сонця проводир.

Ти нез'ясовно з хисткістю Дедала
В моїм житті породжуєш дива.
І я палкіш закохуюсь дедалі
У запахи, у рухи, у слова...

І я лечу... І мліє зірка рання...
Бо так любити – неоцінний дар.
Аби лише у променях кохання
Не впасти, мов замріяний Ікар.

* * *

Любові здавнішню легенду
Нам диктував Чумацький Шлях.
Не бракло в серці атраменту –
Писали навіть на полях!..

В душі чаділи фіміями,
Жаги вогніли вівтарі,
І ми зливались в амальгами
В палких обіймах до зорі.

І, як всезнаючі пророки,
Могли мовчати між ночей,
Поки навкруг ревли потоки
Непроговорених речей.

«Любов міцна, мов стіни Трої!» –
Я свято вірив без сумлінь.
Чому в ній раптом стало троє:
І я, і ти, й данайський кінь?..

Так обірвалась добра казка,
І вичахнули чари слів.
Хоч згадуй часом, коли ласка,
Кохання, списане в архів.

* * *

Зима!.. Тобі цей «Панегірик» Плінія

Після диктату осені несу
За явори, що сплять в мережках інію,
За кришталі, що гнуть тонку лозу,
За вітровій, який на розі вулиці
Колючий сніг, мов бите скло несе,
Що й дві душі в дорозі ближче туляться.
І вже їх не від холоду трясє.
За морозець, що змушує побігати,
За мармурові простори алей,
За довгу ніч, що двом даруєш стиха ти,
Благословивши милощів єлей.
За молоді озимі сходи лірики,
За чистий сніг, за кинуті сліди...
Тобі, зима, ці щирі панегірики...
Ще холоди... ще знаджуй... ще гости...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Коли ти поруч, затишна вітальня
Переростає в зовсім інший світ,
Де монастир, де тиха сповідальня,
Де шелестить Новітній Заповіт,
Де видаються радо й неупинно
Всі таємниці з першої руки...
Де наш апокриф убирають стіни,
Де подають нам прощення кутки,
З десниці ночі маємо причастя –
Вино цілунків, хліб гарячих тіл, –
І до світанку в літургії щастя
Всі молитви виводимо навпіл.

Серед цих стін спочило так багато
Історій про минуле і важке, –
Вони колись погодилися мовчати
Ув обмін на кохання гомінке,
Що присмутнілу затишну вітальню
Вмить перекине в зовсім інший світ –
Вже не в тісну і темну сповідальню,
А на партер, в який мига софіт.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

В російськомовнім океані,
Де суржик б'є у береги,
Мені близьке твоє бажання
Чуть українську навкруги.

Із твоїх вуст вона невпинно
Плескоче водами Сули,
А не стоїть, мов сиротина,
Під дощовицями хули.

Твоя упертість стиха точе
Твердий зросійщення граніт,
Що й аксакали неохоче
Послаблюють (у)мовний гніт.

Стискають зуби продавчині,
В «язик» вплітають «ї» та «є»...
Хай знають вартість України:
Її ціна – життя твоє.

На обрусілім мілководді
Не дам я вгрузнути в пісок –
Любов не тільки в насолоді,
Вона – у єдності думок.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

- Якби ж я знав, що то останній вечір,
То я б страшну мовчанню порожнечу
Закутав у розмов гучні пісні,
Як соловейко з'ятінки лісні...
Якби ж я знав, що ніч ота остання,
Я б до зорі збирав твої зітхання,
Як первоцвіти рано по весні,
Ні миті не прогаявши вві сні...
Якби ж я знав, що то останній ранок,
Я б обіймав міцніше наостанок,
Неначе дві галактики курні
Зіткнулися над нами у борні...
- Якби ж ти знав... та ні... якби ж ти вірив,
(Холодний розум був на крок вперед...),
Чи ти б мене тоді кохав без міри?
Чи далі б жив, немов анахорет?
Чи ти б любив, чекаючи розлуки,
Над прірвою із вірою сліпця?
Знання ж лише збирає перегуки
Мелодій, що наспівують серця.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Куди іде любов, коли іде людина?
Нікуди? В нікуди? Чи, може, хоч-куди?
А чи її несе по затісним судинам
Де-небудь від сердець, – подалі від біди?

Напевне, ті краї у душах нарочито
Приховані від нас, мов сходи ув Аїд,
Аби від мук розлук могли б ми відпочити,
По річці забуття прямуючи у брід.

Там посеред гаїв на флейтах грають фавни.
Там лолотить струмок давно забутих мрій.
І десь отам любов, закінчену безславно,
Дріади уберуть у зовсім інший крій.

Нараз злітає вниз тонкий хітон образи,
І прощення ляга, мов тога, на плече...
І мються, наче мед, неквапно контрабаси
У серця глибину, що більше не пече...

Куди пішла любов, коли пішла людина?
Міняти лепту кривд на мудрості талант...
Лише подайте час на ці нерівні міни,
Бо їй тримати Вас, як світ трима Атлант...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Що я до тебе?.. Дворик у Парижі...
Я - вічне свято, поки день не щез.
А як надвечір змінюють афіші,
Моя душа мовчить, мов Пер-Лашез...

Що я з тобою?.. Сонячна Мальорка!
Казковий острів! Море – як лазур!..
Шаріє серце, наче недотórка...
І вмить грішить, мов Жанна Помпадур...

Що я без тебе?.. Знищена Варшава...
Над згарищем мовчить небесний хор,
І тільки Шпільман грає потужáво
Ноктюрн Шопена до-дієз мінор...

Дні по тобі... Я - дворик у Парижі...
Я – знову свято... правда, вже не те...
Вітри зірвали вицвілі афіші,
І сивий час їх, мов двірник, мете...

* * *

Нам похмура осінь ворожила,
Як вона уміла і могла, –
Зиркала у листя жовті жили,
Мов таємні бачила діла.

Як авгур забутої епохи,
По польоту сизих голубів
Не страшилась нам обом нітрохи
Ясувати задуми богів.

І вона, мов мандрівна сивіла,
У віршах пророчила любов...
Ну а далі – вітром шепотіла...
А про що – прослухали ми знов...

І на краще. Ми ж не фаталісти!
Є кохання, що гамує страх!
Про розлуку ж знає тільки листя
У ворожки-осені в руках.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

А я люблю твою харизму
І не шукаю екзорцизму
Усім чуднóтам у тобі.
Навіщо кидати за ґрати,
Або ж із серця виганяти
Те, що різнить тебе в юрбі?

В моїй душі такі ж тумани.
Там бавляться свої шайтани.
І я без них – уже не я...
Двох доль примхливі бісенята
Самі зійшлися пустувати.
Їм буде затишно... чи як?..

* * *

Невже тобі ще байка телепатія?

Коли ти за опівночі встаєш,
За сто доріг уже не можу спати я,
Так само, як і ти, блукаю теж.

Невже, тобі ще казка яснобачення?
На твій спонтанний пристрасний візит
Чомусь я жду в години непризначені,
Мов янгола самітник жде у скит.

Невже, тобі лише у фільмах магія?
Бо дух веде туди, немов хмільний,
Де в очиснім вогні жаги спалахує,
Аби з турбот постати, як з труни?

Невже, тобі дива? Мені вже віриться.
Я ж навернувся, певне, назавжди.
Твоя любов забрала в серця милиці,
Промовивши: «Вставай-но і іди!..»

І я спішу, неначе за пророком.
І я пишу Новітній Заповіт.
Коли ж грішу, мій Боже, ненароком,
Прости, прошу... Я ж тільки неофіт...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Я – не Іван... Та й острів був не Патмос...

Та і сурмив не Бога голос теж...
Але у душу якось увірвалось
Пророче слово й шепче – не заснеш...

В моїй руці запалена менора,
А під ногами стежка без кінця.
- Твоїй любові суджені мінори...
- Так що ж тепер? Не відкривать серця?
Почім нести в життя спокійне біль ще?
Чого його тривожитись тоді?
- Ні... В нелюбові прогріхив ще більше.
Минеш кохання – зіб'єшся з путі.

Попереду віттар... чадять куріння...
І миготять лампади, мов зірки.
- Любов тримає душу, мов коріння,
На берегах життєвої ріки.

- А як потоп фатальної розлуки
Розмиє все? Чи слід тоді кохать?..
- Тоді Господь візьмє тебе на руки...
Хто знав любов – пізна і благодать.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Тобі сьогодні мріється так солодко!
Твоє майбутнє – ось! Іди й бери!
Дай Бог тобі не знати, моє золотко,
Брехливих правил буднішньої гри...

Тобі сьогодні маряться триумфи!
Вінки лаврові пахнуть, наче тут!
Дай Бог тобі не потраплять під зсуви
Пустих образ і випрелих огуд...

Тобі сьогодні зручно між фантазій.
Ти з ними там – десь високо, між хмар.
Дай Бог тоді тримать у рівновазі
Ланці невдач і успіхів тягар.

Сни ж до тих пір, допоки серцю мріється!
Аж доки Всесвіт чує кожен звук!
Моя ж душа в твоїм промінні гріється,
Схолола від приземлених наук.

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Ми запримітили одразу –
Нам не судилось бути разом.
Такий у Всесвіті закон –
Бог не дослухує сюїту
Тих, хто в жазі несамовито
Світ обпіка, мов Фаетон.

Ми просто вірять не хотіли,
Що віднесуть нас долі крила
Ген-ген на різні береги,
Бо два розбурхані вулкани
А чи то пізно, а чи рано
Усе понищать навкруги.

Ми, хоч і знали, та охоче
На правду закривали очі.
І незорий небосхил,
Немов потужна супернова,
Купали в променях любови...
А нині ми – зірковий пил...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Не сховатись коханцям у натовпі.
Всі у клопотах сунуть... Аж на тобі!
Сяє золото в грудах слюди!
Йдуть неспішно, мов ріки зупиняться,
Так утішно, неначе запіняться
Серед зим білим квітом сади!

Між зігнүтих земними турботами,
Скособочених бридко роботами,
Їх, окрилених, видно обох.
Їм і в храмах святих не укритися.
Поки будуть всі ревно молитися,
В них самих спочиватиме Бог.

Вам даремно шукатися тіняви.
Не залиштесь на самотині ви –
Ваше світло за обрій аж б'є.
Хай пливуть повз вас зморені натовпи,
Тісно й міцно тримайтесь удвох, аби
Не розсіяти щастя своє.

* * *

Дарма питать, чи серце вільне.

Воно крокує семимильно –
Словам не встигнути за ним.

Уже, буває, охолоне,
А в'ялий розум монотонно
Ще наклада любові грим...

Питать про волю не годиться –

Кохання серцю не в'язниця,
Бо у замкнүтого – ключі.

Це не невольнича галера,
Й ревниві дами й кавалери
Далеко не наглядачі.

То марний труд – забороняти

Чужій душі когось кохати,
Чи силувать любити завжди,
А чи у гордості ходити
І дозволять себе любити,
Допоки в серці холоди.

Товстезні кодекси й повчання,

Печаті, штемпелі, вінчання –
Ніщо коханню не ланцюг.

Воно живе своїм законом.
Зрина і йде за власним дзвоном, –
Всесуще, наче Божий Дух.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Пам'ятаєш ту піру безсонну?

На губах ніби присмак вина,
А в замореного телефону
Залишилася доля одна –
Він не витримав холоду ночі
І в кінці неблизької путі
Наостанок мигнув неохоче
І потух у своїй німоті.

Без дзвінка до тієї квартири
Не потрапиш крізь варту дверей, –
Хіба тільки навчали факіри,
Бо нема ні ключів, ні людей...

І як добре, що кинути сніжку
Можна в рідне недрёмне вікно!..
Ой, кохання... Пригоди і смішки...
Хто ж таке розливає вино?..

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Грав на кларнеті вітер листопаду...
Він той іще вигадливий гравець.
А ми ж любов, мов грона винограду,
Збирали вдвох у кошики сердець.

У ягодах густилося проміння.
І кожен день все тріть сонце в них.
Що за любов?! Феєрія осіння!..
Луна вистав театрів мандрівних...

Немов уперше, вчу забуті ролі.
Мов незнайомий, п'ю жадливо зміст.
Що за любов?! Які ж сп'янілі долі!..
Їх, видно, змучив самотини піст.

Через життя безкрайню анфіладу
Вони неслись безтрепетно кудись.
Аж тут кохання – грона винограду!..
І серце наказало: «Зупинись!..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Біля тебе пісня в'ється
Не весела й не сумна,
Аж у серці віддається:
«Ой, є в лісі калина!..»

Я лечу в роки дитячі,
Де бабуся... де весна...
Мрії... гойдалки риплячі:
«Ой, є в лісі калина!..»

І вертаюся до тебе –
Тут ще більша таїна,
Бо чаклує дивно небо:
«Ой, є в лісі калина!..»

В грона в'яжеться кохання.
Натягається струна.
Сподівання й розставання:
«Ой, є в лісі калина!..»

З вуст твоїх вже іншій долі
Ця мелодія луна.
Я ж все чую мимоволі:
«Ой, є в лісі калина!..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Направ нас, Боже, посеред омани
Здобути сили і зробити крок,
Аби тривога глибокі океани
Не з'їли цих чуттів в один ковток.

Спрямуй нас, Боже, двох до рівноваги,
Де і жага, і спокій – два крила.
Та не кради омріяної спраги!..
Душа ще так ніколи не цвіла!..

Навчи нас, Боже, мудро розставатись.
Не дай вдягти ланці образ тісні.
Коли ж не буде сили посміхатись,
Вертай у серце спомині ясні.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

* * *

Невловимо, аби не сполохати

Крила сну на твоєму чолі,
Я краду поцілунок у спогади
З милих вуст у ранковій імлі.

Ти шепочеш: «Для споминів рано ще...
А для сірих думок – поготів...»
Я ж збираю, як рідкісні прянощі,
Звабні барви твоїх почуттів.

В них духмяного, пряного, гострого
Сам Господь намішав, скільки міг:
Ледь приховане трёмоло остраху,
Непотáєні трелі утіх,
Кантилена незваної радості
І вібрато незайманих мрій,
Гріх спокуси з відлуннями святості
І думок темперований стрій.

Як розійдуться в прóсторінь два путі, –
Хоч на мить, хоч на день чи навік, –
Я піду книгозбірнею пам'яті.
Там твій доторк. Твій трунок. Твій лик.

Зміст

«Спливли віки від благосного часу...»...	7
«Безвідрадні дощі...».....	8
«Говори натхненно, не мовчи».....	9
«Ми у наших життях наче мить».....	10
«Обійми твої журавлині».....	11
«Тримай мої сполохані долоні».....	12
«Допоки млієш за снів заградою»..	13
«Без тебе неспокійно засинати...»..	14
«Ніч стогне у пурзі, як удова».....	15
«Розтушовані постелі».....	16
«На спустілому розпутті».....	17
«Не першу ніч приходять в мої сни»....	18
«Колись на твоє запитання».....	19
«Твоя душа, задивлена угору».....	20
«Такий лапатий кружеляє сніг!.. »...	21
«Ти вогкими блищиш повіками»....	22
«З-під неба сніг, як цвіт вишневий...»..	23
«Найголосніше серце стука в груди»...	24
«Я блукав дорогами».....	25
«Як ми любили!.. Як же ми кохали!.. »...	26
«Пригадуєш, на буднім вернісажі».....	27
«Вечір. Дощ. І справ неволя».....	28
«Спасибі тобі за крила! ».....	29
«Три оксамитових троянди».....	30
«У цім коханні тісно від Шопена»...	31
«Жар у тілі шукає виходи».....	32
«Темніє зала. Публіка стихає».....	33
«А ти німуєш заповзято».....	34
«Надбився серця куманець...».....	35
«У тобі сонця стільки, що не спити».....	36
«Розманіжуйся, ніченько, швидко».....	37
«А я, повір, не можу не світитись»..	38
«Коли в душі любов холоне».....	39

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

«Життя моє! Із хистом конокрада»..	40
«Квітнуть спогади дитячі».....	41
«Що ж ти коїш, облудлива осінь»....	42
«Сьогодні на душі чомусь хурделиця»...	43
«Ріка життя верта у звичне їй русло»....	44
«Лється теплим шафраном світання»...	45
«Крізь пізній грім».....	46
«Ув океані сірих перехожих».....	47
«Чом не питаєш: «Як було до мене?»....	48
«Ще музика не лунала...».....	49
«Ой, зорі мінливі на Божій дорозі».....	50
«Сольфеджіо кохання нележке».....	51
«У мого серця звивисту затоку».....	52
«Жене будення бігти марафони».....	53
«Ти як вдома уже в цій оселі».....	54
«Ми граємо в мовчанку, мов малеча»...	55
«Моїм думкам від снів про тебе в'язко»	56
«Коли світ гомонить нетверезо».....	57
«Б'є у дзеркало світло розсіяне».....	58
«До березня незмірено далеко»...	59
«От і зима... Який преславний вечір!»...	60
«Скриплять зраділо зношені санчата»...	61
«Тебе сьогодні тягне танцювати»...	62
«З тобою дітям весело і легко».....	63
«Не ревнуй мене, чуєш, бездівдно»..	64
«Тобі шалено личить білий колір»...	65
«Я ще не знав такої муки».....	66
«Знаєш, а любов – не мінне поле».....	67
«Яких планет сполохані супутники».....	68
«Щось не можу ніяк розібраться я».....	69
«Мені казали, що не в моді».....	70
«Не говори, що вигоріло масло».....	71
«Сиджу й тебе чекаю із дороги».....	72
«Словами і ділам упокорена».....	73
«Я наше кохання читаю, мов книгу»	74

ОЛЕКСАНДР ЛЮК'ЯНЕНКО
КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

«Знову мріється, нібито змалечку».....	75
«Любов з'їдає час?».....	76
«Наші стрічі – дивна штука».....	77
«У нас є безліч причин не любити».....	78
«Дні конали у роботі».....	79
«Я не вірю в пусті забобони».....	80
«Скажи, чому я бачу сни про тебе».....	81
«З глибин екрану пнуться титри».....	82
«Скажи мені, коли стають чужими».....	83
«Одні дива в століття інформації»....	84
«Це кохання важко зрозуміти».....	85
«Моя душа, на три замки закрита».....	86
«Любові здавнішню легенду».....	87
«Зима!.. Тобі цей «Панегірик» Плінія»...	88
«Коли ти поруч, затишна вітальня».....	89
«В російськомовнім океані».....	90
«Якби ж я знав, що то останній вечір».	91
«Куди іде любов, коли іде людина?»....	92
«Що я до тебе?.. Дворик у Парижі».....	93
«Нам похмура осінь ворожила».....	94
«А я люблю твою харизму».....	95
«Невже тобі ще байка телепатія?	96
«Я – не Іван.Та й острів був не Патмос...»	97
«Тобі сьогодні мріється так солодко!»...	98
«Ми запримітили одразу».....	99
«Не сховатись коханцям у натовпі».....	100
«Дарма питать, чи серце вільне»....	101
«Пам'ятаєш ту п'ору безсонну?».....	102
«Грав на кларнеті вітер листопаду».....	103
«Біля тебе пісня в'ється».....	104
«Направ нас, Боже, посеред омани»...	105
«Невловимо, аби не сполохати».....	106

Побачили світ книги О. Лук'яненка

Філософія Родошанування. Поетичні роздуми. –
Полтава, 2015. – 383 с., іл.

Філософія українського серця: Поетичні роздуми. –
Полтава, 2010. – 120 с.

Храм: Філософія серця. – Полтава, 2011. – 116 с.

Побачили світ книги О. Лук'яненка

Алхімія життя: драма-викриття. – Полтава, 2012. - 96 с.

Stabat Mater: драма-каяття. – Полтава, 2014. – 192 с.

Як в малі роки...: пісні для голосу та хору з оркестровим супроводом. - Полтава, 2012. - . 206 с.

Акварелі: музичні ескізи для оркестру. - Полтава, 2016. - 220 с

Літературно-художнє видання

Олександр Вікторович Лук'яненко

КНИГОЗБІРНЯ ПАМ'ЯТІ

Сто спогадів одного кохання

Поетична сповідь

Українська мова

Редактор - М. Корж
Технічний редактор - О. Лебєдєв
Художник - Т. Домненко

Здано до набору: 19.02.2017
Підписано до друку: 28.02.2017
Формат: 60x84/24.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 1,2. Вид. № 1407.
Наклад 500 прим.

Видавництво «Сімон»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції серія ПЛ №17 від 23.03.2004 р.
36011, м. Полтава, вул. Стрітенська 37

www.simon.com.ua

E-mail: simon@simon.com.ua

(0532) 50-24-01, (05322) 2-76-95,
факс (05322) 7-05-87

